

"אקח את התרנגולת השחורה לשוק" אמר קספר. אמכור אותה ואקנה לי ביצים. אניח אותם תחת התרנגולת המנומרת של הכומר ויבקעו לי אפרוחים. אז אקנה לי יותר ביצים ויהיו לי יותר אפרוחים ובסוף אהיה עשיר יותר מאשר הדוד הנרי, שיש לו שתי פרות וסוס. ואז אוכל גם להתחתן עם הארוסה שלי." והוא יצא לשוק עם התרנגולת השחורה תחת זרועו, כפי שהבטיח לעצמו.

"הנה יוצא האווז למריטה" אמרו ג'ון וג'מס ולא חשבו יותר על קספר.

וקספר הלך והלך עד שהגיע לפונדק, זה שמעבר לתל ולא רחוק מהעיר. הפונדקאי היה שם רשע גדול וחמדן, וזה הכל שניתן לומר עליו.

"לאן אתה הולך עם התרנגולת הזו, קספר?" שאל.

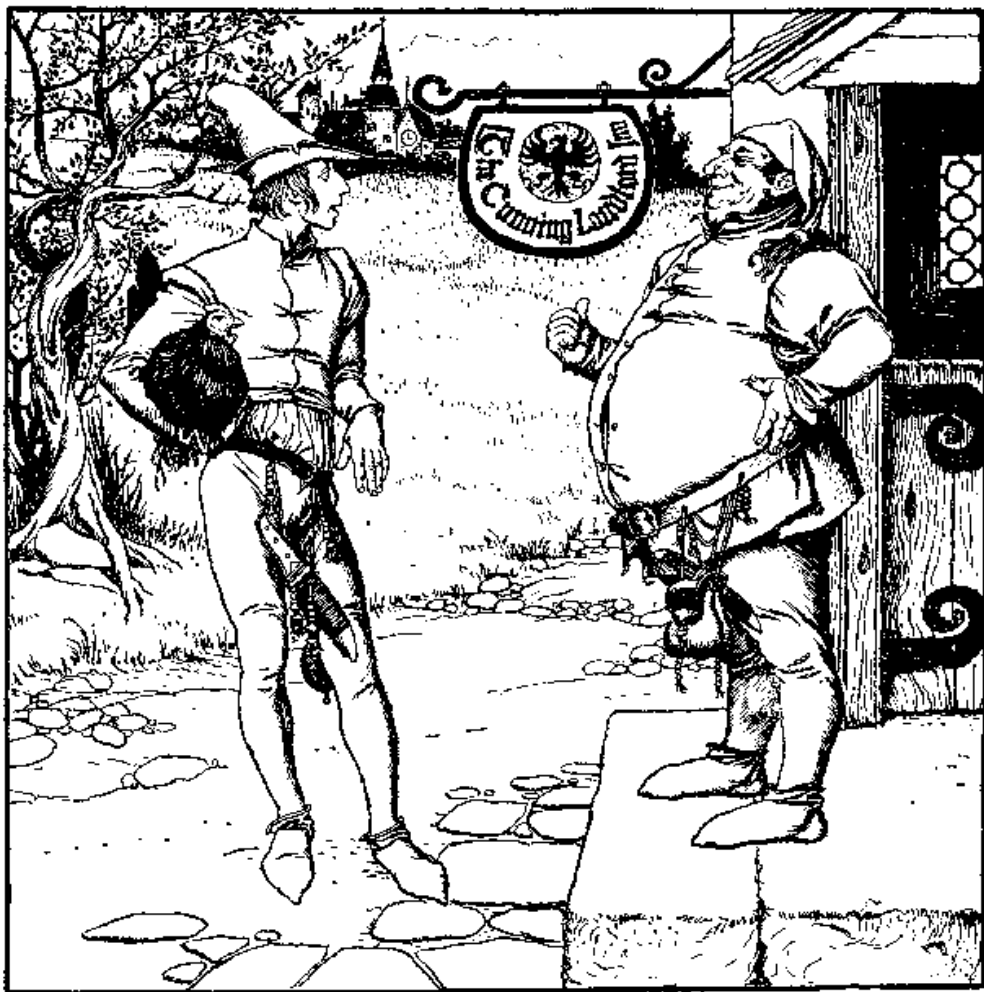
"אני לוקח אותה לשוק" אומר קספר "אמכור אותה ואקנה ביצים. מהביצים יבקעו אפרוחים ואני אקנה תמורתם יותר ביצים ויהיו לי יותר אפרוחים עד שאהיה עשיר יותר מהדוד הנרי,

מתוך "השעון המופלא" ה.פייל

כשאבא מת, נשאר רק שלושה בנים. הגדולים ששמם היה ג'ון וג'מס היו חכמים מאוד, כמו אלה שיודעים לאכול אפונה במזלג. הצעיר ביותר שמו היה קספר, ולא היה לו שכל יותר מה שדרוש כדי לנשוף על תפוח אדמה חם לפני ששם אותו בפה. כאשר התחילו לחלק את הירושה, לקחו ג'ון וג'מס את רוב הרכוש ולקספר אמרו "התרנגולת הקטנה השחורה תספיק לך". וזה מה שקיבל.

"טוב" אמר קספר "אקשור את התרנגולת לעץ, ותוכל לשלם לי מחר." וכך הוא גם עשה

והלך משם. הפונדקאי רק חיכה לזה, הוא בא מיד, לקח את התרנגולת, בישל ואכל אותה

שיש לו שתי פרות וסוס, ובסוף אתחתן עם ארוסתי."

"כן, אבל למה לו ללכת כל כך רחוק" אמר הפונדקאי. "למה ללכת לנהר לשאוב מים כשהבאר קרוב לבית? האם קספר שמע על האיש הזקן, שחי שם, בעץ הערבה הישן?" לא, קספר לא שמע אף פעם עליו. ולא פלא כי איש לא שמע על אחד כזה, וזה הפונדקאי רק המציא, כדי איכשהו להוציא מקספר את התרנגולת בלי לשלם עבורה.

אבל הפונדקאי רק מצץ את שפתי, ככה. כן, כמה חבל שקספר לא שמע עליו. כי האיש הזקן שבעץ הערבה אמר כבר כמה פעמים שהוא מוכן לתת שק שלם של כסף וזהב תמורת תרנגולת קטנה ושחורה, כזו בדיוק, כמו שקספר מחזיק תחת זרועו.

עיניו של קספר נפתחו לרווחה! הוא מיד רץ אל עץ הערבה. "הנה התרנגולת השחורה" אמר שם "אני אמכור אותה תמורת שק של כסף וזהב." אבל איש לא ענה לו, ולא פלא, כי לא היה שם איש.

כמו שדופקים בדלת של בית, אבל איש לא אמר "יבוא!"
"שמע" הוא צעק "אין לי זמן להשתהות. אני רוצה את הכסף שלי ורוצה אותו מיד!" והוא בעט בעץ, עד ששבבים התעופפו. אבל הוא יכול היה גם לבעוט כך בסלעים שבדרך, כזו תועלת נתנה לו הבעיטה.
"אז טוב" קרא קספר והלך להביא גרזן שעמד אחרי דלת האורווה.

לארוחת הערב שלו. וכך נגמר העסק. העסק נגמר? לא, חכו, כי אנו נוהגים קצת מהר מדי במורד הזה. שמעו. היה שודד אחד, שהטמין בתוך עץ הערבה ההוא שק עם מטבעות כסף וזהב, כדי לקחת אותו מאוחר יותר. רק שזאת לא ידעו לא קספר ולא הפונדקאי.

חזר קספר הביתה וג'ון שואל "מכרת את התרנגולת?"
כן, קספר מכר אותה.

ומה קיבל קספר תמורתה?

או, רק שק של כסף וזהב, זה הכל. הוא יראה להם אותו מחר, כי הוא צריך ללכת כדי לקבל אותו מהאיש הזקן שחי שם בעץ הערבה, לא רחוק מהפונדק.

כשג'ון וג'מס שמעו זאת הבינו היטב שקספר רומה, או כפי שאמרו אנשים, ששרץ עקץ אותו.

אבל לקספר לא היה איכפת. למחרת הוא הלך בשקט אל עץ הערבה, אך לא פגש שם איש. כי איש גם לא היה שם. הוא דפק בעץ,

וי! איך שהוא חטב וחטב את עץ הערבה. אבל בסוף העץ נפל והנה מצא קספר בתוכו את שק הכסף והזהב של השודד.

"טוב!" אמר "אמנם בעמל, אבל כדאי היה" והלך עם השק על הכתף.

בדרך הביתה פגש את שני אחיו. הו-הו! איך שהם הביטו על שק הכסף שלו. וכל הכסף הזה הוא קיבל תמורת התרנגולת שחורה, הקטנה הזו? כן, זה האיש הזקן שבעץ הערבה שילם לו. טוב! אז עכשיו קספר, כמו

אח טוב, צריך להתחלק עם האחים הגדולים, אמרו ג'מס וג'ון וקספר לא אמר "לא!". ואז הם התיישבו על הדשא והתחילו לספור.

"זה שלי" אמר ג'ון.

"וזה שלי" אמר ג'מס.

"וזה שלי" אמר ג'ון.

"וזה שלי" אמר ג'מס.

"ואיפה שלי?" שאל קספר. אבל הם לא שמו לב עליו כי הרי היה טיפש כזה.

ואז בדרך הופיע הפונדקאי. "הי! מאין לכם כל זה?" שאל.

"כן" אמר קספר "זה מה ששילם לי האיש הזקן שבעץ הערבה, עבור התרנגולת השחורה."

הה! הפונדקאי הבין עכשיו מה קרה, ושהיה פה מעשה שוד. אזי גם הוא רצה לקבל חלק מהשלל. הוא איים על האחים שילשין עליהם אם לא ישתפו אותו. וכך היה.

"זה שלי" אמר הפונדקאי.

"וזה שלי" אמר ג'ון.

"וזה שלי" אמר ג'מס.

"או" אמר קספר "זה האיש הזקן שבעץ הערבה נתן לי עבור התרנגולת השחורה שלי" והוא סיפר את כל המעשה בלי להחסיר מילה.

ליד המלך ישבה בתו הנסיכה, בחורה מאוד רצינית אבל מדוכאת, שעוד אף פעם בחייה לא חייכה ולא צחקה. כבר הרבה פעמים הכריז המלך שהוא מוכן לשאת אותה למי שיצליח לגרום לה לצחוק, ולו פעם אחת.

וכשהנסיכה שמעה את הסיפורים של שלושת המנוולים ואחריהם את סיפורו של קספר, שבא כמו הצימוק שבעוגה, פרצה בצחוק רם ושום דבר לא יכול היה לעצור אותה. וכאן הייתה הבעיה, כי קספר לא היה מישהו שכדאי להביט עליו. במיוחד המלך, שלא שימח אותו הרעיון לתת את בתו לאיש כמו קספר. ולכן הוא החליט לעמוד על מיקח.

"אמור" אמר לקספר "כמה תרצה כדי לוותר על הנסיכה ולא לשאת אותה לאישה?"

ובכן, קספר לא ידע מה שווה נסיכה והוא גירד את ראשו ובסוף אמר שהוא מוכן לקבל עשרה

"ומה אתי?" שאל קספר, אבל הם לא שמו לב עליו כלל כי הרי טיפש היה.

אלא שאז הופיע פתאום משמר חיילים והנה הם מצאו אותם עם הכסף שמחלקים ביניהם, שלשה, פרט לקספר.

"הי!" אמר המפקד "הנה הגנבים, הם ולא אחרים" והוא הוביל אותם לבית המלך, שהיה מפואר יותר מכל בנין אחר בעיר, וגדול כמו כנסייה.

מאין להם כל הכסף הזה? זה מה שרצה לדעת המלך.

אבל שלושת המנוולים שרו עכשיו אחרת מאשר קודם.

"זה לא שלי" אמר הפונדקאי "זה שלו" והצביע על ג'ון.

"זה לא שלי" אמר ג'ון "זה שלו" והצביע על ג'מס.

"זה לא שלי" אמר ג'מס "זה שלו" והצביע על קספר.

"ואיך אתה קיבלת זאת?" שאל המלך את קספר.

דולר כדי לוותר על הנסיכה.

המלך ממש התרתח. מה? קספר חושב

שעשרה דולר זה מחיר הולם לנסיכה!

טוב, קספר לא עשה עוד עסקים כאלה

מעולם. יש לו ארוסה שם בבית ואם המלך

חושב שעשרה דולר זה יותר מדי, הוא מוכן

להסתפק בחמישה.

וי! איך כעס המלך! לא הייתי מוכן להתחלף

באותו הרגע עם קספר אפילו עבור... לא, לא

עבור מאה דולר. המלך היה מוכן להטיל

מלקות בקספר במקום, עבור העלבון הזה,

אלא שבינתיים היו לו עניינים אחרים לסדר.

ואז הוא שילם חמישה דולר לקספר ואמר

שאם יבוא למחרת, הוא יקבל את היתר.

המלך התכוון כמובן למלקות, אלא שקספר

ואחיו וגם הפונדקאי המנוול חשבו שהמלך

מדבר על כסף. ואז הם יצאו שוב לדרך

והתחילו לשכנע את קספר. ראה קספר, מה

הוא יעשה עם כל זה שהמלך הבטיח לו,

אמרו, ואם קספר מוכן לוותר ולתת להם את

זה, הם יתנו לו את חלקו בכסף שמצא בעץ

הערבה.

"כן" אמר קספר "אני מוכן לכך" וחשב לעצמו

שתפוח אחד בכיס שווה יותר מאשר שלושה

שעוד על עץ. והפעם הוא צדק.

וכך למחרת, שלושת המנוולים הלכו יחד עם

קספר לבית המלך, לקבל את מה שהבטיח

לקספר.

"אז קספר בא לקבל את היתר? ואיפה הוא?"

כן הוא בא, אבל שהמלך ידע כי הוא מכר את

הכל שהובטח לו לשלושת הבחורים, תמורת

חלקו בכסף שמצא בעץ הערבה.

"כן" אמר הפונדקאי "חלק ממה שהובטח הוא

שלי".

"וחלק אחד הוא שלי" אמר ג'מס.

"אבל אחי, תזכור שחלק הוא גם שלי" אמר

ג'ון.

המלך לא יכול להתאפק מלצחוק, והוא כבר

לא כעס יותר. הוא שלח קודם את הפונדקאי

לקבל את חלקו במלקות, ואם אחר כך

לפונדקאי לא כאב גבו, זו לא הייתה אשמתם

של אלה שנתנו לו זאת.

הוא אמנם חזר, אבל לא סיפר לאחרים מה קרה לו. ואחריו הלכו ג'ון וג'מס וגם הם קיבלו את חלקם ללא רחמים.

ואז אמר המלך לקספר שהוא יכול עכשיו ללכת לחדר השני, ושם למלא את כיסיו בכסף, שמגיע לו עבור מה שמכר לשלושה האחרים. וכך קיבל קספר את החלק הטוב שבעסקה.

אבל הדבר לא הספיק לשלשת המנוולים. לא! הם רצו שגם קספר יטעם מהתמורה שהם קיבלו בפקודת המלך. למה שרק הם יקבלו מכות. ואז הלכו שוב לבית המלך וסיפרו שקספר דיבר על המלך ואמר כל מני דברים לא יפים, למשל שהמלך הוא רק קליפה ריקה.

דברים אלה הרגיזו את המלך, והוא שלח אותם להביא את קספר שוב לפניו.

כשהשלושה הגיעו הביתה, מצאו את קספר כשהוא שוכב בשמש ולא עושה כלום, כי הרי היה עשיר עכשיו.

"בוא קספר" אמרו "המלך רוצה לראות אותך

שם, בביתו."

כן, כן, אבל קספר לא צריך הרי למהר. אם ללכת אל המלך, הוא רוצה עכשיו ללכת בצורה מסודרת, ולא ברגל. אז נחכה עד שימצא לו סוס מתאים.

"למה לחכות" אמר הפונדקאי "אני אשאיל לך את הסוס שלי."

כן, אבל קספר לא יצא בלי שתהיה לו רתמה יפה לסוס שלו.

הו, ג'ון מוכן לתת לו את הרתמה שקנה בעיר רק לפני שבוע.

אבל מה בעניין האוכף, רצה לדעת קספר. האם הם חושבים שהוא ירכב אל המלך כשהוא יושב על גבו הערום של סוס, בלי אוכף, כמו איזה איכר עני?

טוב, ג'מס מוכן להשאיל לו את האוכף שלו, אם זאת הבעיה.

וכך גם הם יצאו ארבעתם אל ביתו של המלך. ושם המלך התרוצץ כועס ורוגז על קספר.

"מה זה?" אמר "איך העזת לקרוא לי 'קליפה ריקה'?"

שיעזוב אותי לנפשי, כי אין לי כל רצון יותר
לשמוע ממנו.

"לא קראתי לך כך" אמר קספר.
"כך קראת לי" אמר המלך.
"לא, לא קראתי לך כך" אמר קספר.
"כן קראת לי כך. שלושה אלה אמרו לי זאת"
טען המלך.

"אי" אמר קספר "ומי יאמין להם. הם עוד
מעט יספרו לך שגם הסוס הזה, האוכף
והרתמה שייכים להם."
"ובאמת ככה זה!" קראו שלושה המנוולים.
"אתה רואה?" אמר קספר.

המלך גירד את ראשו כי הייתה לו עכשיו
בעיה לא פשוטה. "כן, כן" אמר "או ששלושת
הנבזים האלה מנסים לרמות אותי, או את
קספר. אז טוב. קחו את שלושתם ותנו להם
מכות טוב!"
וכך היה, וזה הכל שהם קיבלו עבור הטרחה
שלהם.

אכן, חכמה ומזל לא תמיד בוקעים באותו
הקן, אומרים אנשים, ואולי זאת אמת, כי
בסוף קספר התחתן עם ארוסתו, וגם שמר על
כספו. ואם הוא לא ניצל אותו לתועלתו,